

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Левицького Валерія Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої, абзацу першого частини другої статті 122, частини другої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
24 вересня 2024 року
№ 176-1(II)/2024

Справа № 3-129/2024(258/24)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровська Галина Валентинівна (голова засідання, доповідач),
Городовенко Віктор Валентинович,
Мойсик Володимир Романович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Левицького Валерія Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої, абзацу першого частини другої статті 122, частини другої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Левицький В.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині другій, другому реченню частини третьої статті 8, частинам другій, третій статті 22, частинам першій,

другій статті 55, пункту 1 частини першої статті 92 Конституції України (конституційність) частину першу, абзац перший частини другої статті 122, частину другу статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно з оспорюваними приписами статті 122 Кодексу:

– „позов може бути подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого цим Кодексом або іншими законами“ (частина перша);

– „для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів“ (абзац перший частини другої).

Частиною другою статті 333 Кодексу визначено, що „у разі оскарження ухвали (крім ухвали, якою закінчено розгляд справи) суд може визнати касаційну скаргу необґрунтованою та відмовити у відкритті касаційного провадження, якщо правильне застосування норми права є очевидним і не викликає розумних сумнівів щодо її застосування чи тлумачення“.

1.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Левицький В.М. звернувся до Вінницького окружного адміністративного суду з адміністративним позовом до виконавчого комітету Вінницької міської ради, голови Вінницької міської ради, секретаря Вінницької міської ради про визнання протиправними та скасування рішень виконавчого комітету Вінницької міської ради „Про списання багатоквартирних будинків з балансу департаменту житлового господарства міської ради“ від 8 листопада 2018 року № 2427, „Про обслуговування житлового фонду“ від 10 січня 2013 року № 25.

Вінницький окружний адміністративний суд ухвалою від 5 вересня 2023 року позовну заяву Левицького В.М. залишив без руху та визначив йому строк для усунення недоліків у спосіб подання заяви про поновлення строку

звернення до адміністративного суду з обґрунтуванням поважності пропуску цього строку. Заява про поновлення строку звернення до суду надійшла від Левицького В.М. 2 жовтня 2023 року. Вінницький окружний адміністративний суд ухвалою від 9 жовтня 2023 року визнав неповажними причини пропуску строку звернення до суду з указаним позовом та продовжив строк для усунення недоліків. Ухвалою Вінницького окружного адміністративного суду від 14 листопада 2023 року, залишеною без змін постановою Сьомого апеляційного адміністративного суду від 8 лютого 2024 року, повторно визнано неповажними причини пропуску строку звернення до суду, адміністративний позов повернуто позивачу. Суди першої та апеляційної інстанцій встановили, що Левицький В.М. дізнався про порушення його прав у жовтні 2022 року, проте до суду з позовною заявою звернувся 30 червня 2023 року, тобто пропустив шестимісячний строк звернення до адміністративного суду відповідно до частин першої, другої статті 122 Кодексу.

Верховний Суд ухвалою від 8 квітня 2024 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Левицького В.М. на ухвалу Вінницького окружного адміністративного суду від 14 листопада 2023 року та постанову Сьомого апеляційного адміністративного суду від 8 лютого 2024 року у справі за його позовом до виконавчого комітету Вінницької міської ради, голови Вінницької міської ради, секретаря Вінницької міської ради про визнання протиправним та скасування рішень, мотивувавши свою позицію, зокрема, тим, що з огляду на приписи частин першої, другої статті 122 Кодексу під час вирішення питання щодо дотримання строку звернення до адміністративного суду потрібно встановити, коли особа дізналась або повинна була дізнатись про можливе порушення своїх прав. Керуючись приписами частини другої статті 333 Кодексу, Верховний Суд дійшов висновку про необґрунтованість касаційної скарги та відмовив Левицькому В.М. у відкритті касаційного провадження.

1.2. На думку автора клопотання, оспорювані приписи Кодексу порушують його конституційні права на звернення до суду для захисту конституційних прав

і свобод людини і громадянина, на захист судом його прав і свобод, на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, а також гарантії щодо недопущення скасування конституційних прав і свобод, звуження їх змісту під час ухвалення нових законів або внесення змін до чинних законів, право людини та громадянина на те, щоб виключно законами України визначалися права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод (статті 8, 22, 55, 92 Конституції України).

Обґрунтовуючи твердження про неконституційність оспорюваних приписів Кодексу, Левицький В.М. посилається на окремі приписи Конституції України, Кодексу, а також на судові рішення у його справі.

2.1. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційна скарга має містити конкретні приписи закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні приписи Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, порушено внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55).

2.2. Аргументуючи неконституційність частини першої, абзацу першого частини другої статті 122 Кодексу, суб'єкт права на конституційну скаргу зазначає, що згідно з приписами статті 99 Кодексу в його первинній редакції

строк для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи становив один рік, а не шість місяців.

Водночас порівняння первинної та чинної редакцій Кодексу не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних приписів Кодексу.

Стверджуючи про неконституційність частини другої статті 333 Кодексу, Левицький В.М. фактично висловлює незгоду із законодавчим регулюванням касаційного оскарження судових рішень. Однак незгода із застосуванням судами оспорюваного припису Кодексу не є обґрунтуванням тверджень щодо його неконституційності у розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що порівняння чинних приписів законів України та їх попередніх редакцій, цитування приписів Основного Закону України, юридичних позицій Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних приписів законів України не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018). Отже, автор клопотання не обґрунтував тверджень про невідповідність Конституції України оспорюваних приписів Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України вважає, що Левицький В.М. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Левицького Валерія Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини першої, абзацу першого частини другої статті 122, частини другої статті 333 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**